

Kip vosovskega morilca ob stavbi ministrstva za notranje zadeve v Ljubljani so »skrili« pod ime »Ilegalec«.

Komunisti kot pozitivci?

3. del

Ivo Žajdela

Komunisti kot pozitivci? Dajte no. Nekaj takšnega se lahko po 25 letih v demokraciji zaželi le pamet, ki ji ni mar za goro literature o zločinih komunistov oziroma njihovih paravojaških skupin nad domoljubnimi Slovenci.

T. i. uradni zgodovinarji že dolgo za protirevolucijo uporabljajo sintagmo »nasprotniki partizanskega gibanja«. Uvedli so jo že v *Enciklopediji Slovenije*. Uporablja jo tudi kakšen zgodovinar, ki ne spada v t. i. levi tabor.

Sintagma je napačna. Uporabljajo jo z namenom, da bi protirevoluciji odvzeli legitimnost in jo očrnili. Če si nasprotoval »partizanskemu gibanju«, za katerega naj bi veljalo, da se je borilo proti okupatorju in za osvoboditev Slovenije, potem je bilo s teboj nekaj hudo narobe. Vaške straže in domobranci se seveda niso borili proti partizanom zaradi njihovega boja proti okupatorju, ampak zaradi revolucionarnega nasilja, ki so ga prvenstveno izvajali. Zato je šlo za protirevolucijo, ne pa za

nasprotovanje »partizanskemu gibanju«.

Prav tako je narobe, če jih imenujemo **protikomunistične enote**. Niso se borili proti komunizmu kot ideologiji, ampak proti komunističnemu nasilju,

Ko gre za resnico o čemer koli, gre v prvi vrsti za dostojanstvo tistega, ki jo varuje ali zmolčuje.

ki je bilo namenjeno prevzemu oblasti oz. revoluciji.

Kot vidimo, se vse vrti okoli bistvenega, to je komunistične revolucije. Zato je tudi edini pravilni izraz **protirevolucija** in izpeljanke iz njega.

Partizansko sodstvo? Še nekaj o t. i. **partizanskih sodiščih**

oz. partizanskem sodstvu, o katerem se je v zadnjih letih tudi nekaj pisalo. Ni ga bilo, ker ga ni moglo biti. Beseda **sodstvo** je termin, ki veliko pomeni. Je velika civilizacijska pridobitev, ki se je oblikovala od rimskih

časov naprej. Če so komunisti kaj poimenovali s to besedo, s čimer so jo tako kot mnoge **zlorabili**, to še nikakor ne pomeni, da je tisto tudi obstajalo. Nekaj ga je obstajalo za namene kamufliranja zločinškega početja komunistične revolucije.

Ko se torej zgodovinar v arhivskih virih sreča s tako

imenovanim partizanskim sodstvom, ga lahko le problematizira, navaja pa le v **narekovajih** ali v **citatih**.

Termin **likvidacija** so uvedli komunisti, da bi s tem tehničističnim izrazom prikrili oz. omilili bistveno, to je **umor**.

Umor je zločinsko naklepno dejanje. Izpeljanka je umoriti. Manj huda je beseda ubiti. Ljudje so bili ali umorjeni ali ubiti.

Resnica in dostojanstvo Po vojni domobranci in civilisti na Koroško niso **bežali**, ampak so se **umaknili** pred tistimi, ki bi jih lahko ubili. Bežati je slabšalni izraz. Z njim nekoga očrni. Beži namreč nekdo s kraja kaznivega dejanja, da ga ne ujamemo. Domobranci pa so z umikom iz Slovenije **reševali** svoja življenja pred **morilsko silo**

komunistične revolucije.

Predvsem pa pogledimo dejstva. Obdobje od leta 1941 do 1990 je nabito z njimi. Objavljenih jih je bilo zelo veliko, zato nikakor ni jasno, da se jih nekateri ne zavedajo in povsem nekritično pišejo o zločinih komunistične revolucije s starim komunističnim besednjakom prikrivanja resnice. Če za potomce komunistov, partizanov ali udbovcov še lahko razumemo (saj smo v demokraciji), da na vse mogoče načine branijo svoje sorodnike, pa tega ni mogoče razumeti za tiste, ki sorodstveno niso pripeti na verigo podedovanih privilegijev. Kaj naj si mislimo o vseh tistih, ki javno razglašajo, da so bili njihovi sorodniki partizani? Nič, razen tega, da se človeku lahko smilijo. Ko gre za resnico o čemer koli, gre v prvi vrsti za dostojanstvo tistega, ki jo varuje ali zamolčuje.

Božo Repe Cankarjeva založba je 30. junija 2015 predstavila knjigo dr. Boža Repeta, predstojnika katedre za novejšo zgodovino na ljubljanski Filozofski fakulteti. Repe je dal knjigi naslov *S puško in knjigo*, njen podnaslov *Narodnoosvobodilni boj slovenskega naroda 1941–1945* pa označuje oz. zameji njeno vsebino.

Sintagma »narodnoosvobodilni boj slovenskega naroda« je dvakrat zavajajoča. Najprej to, kar označujejo s terminom narodnoosvobodilni boj, nikakor ni bilo to, ampak je šlo za komunistično izrabo okupacijskih razmer za izvajanje nasilja komunistične revolucije. Prav vse, dogajanje med vojno in vzpostavitev in oblika totalitarnega udbovskega režima 45 let po vojni, govori o tem. Poleg tega to ni bila stvar »slovenskega naroda«, ampak ene peščice, Komunistične partije Slovenije in njenih simpatizerjev, ki so si za nameček brezobzirno (kot pri vsem) prilastili termina narodnoosvobodilni boj in »slovenski narod«.

Sporočilo s Trga republike

Tudi naslov Repetove knjige *S puško in knjigo* je sopomenka za

Spomenik vodje komunistične revolucije in velezločince Edvarda Kardelja pred osnovno šolo v Rogatcu še vedno stoji. Le kdaj ga bodo odstranili?

komunistično revolucijo. Sredi Ljubljane, na Trgu republike (pod komunizmom Trgu revolucije), še vedno stoji velik spomenik, ki časti komunistično revolucijo, poosebljeni zločinitorej. Del spominskega kompleksa je kvader, na njem pa napis iz socialistične (komunistične)

ustave. Osrednje sporočilo sicer po socialistično v fraze zavitega napisa je, da so komunisti s pomočjo »delavcev«, »kmetov«, »delovne inteligence« in »vseh naprednih ljudi Slovenije« v »socialistični **revoluciji zrušili stari družbeni red**«. Enako pomeni naslov Repetove knjige.

V mnogih slovenskih osnovnih šolah še vedno z imeni in s kipi častijo zločince, čeprav že petindvajset let živimo v demokraciji (Rogatec).

S puško in »knjigo« (fraza o knjigi) so komunisti v »revoluciji zrušili stari družbeni red«. To terminologijo, čeprav je za pozornega bralca jasna, je treba večini ljudi razlagati. Vse te besede govorijo le o enem: da je v Sloveniji med drugo svetovno vojno potekala in zmagala komunistična revolucija. To hkrati pomeni, da je po vojni zmagal in zavladal izrazito nedemokratski totalitarni režim. Tiste floksule iz socialistične ustave oz. spomenika hočejo to samo zaviti v celofan oz. prikriti.

Ponaredek resnice in zgodovine

Repetova knjiga je – kako pa naj bi bilo drugače!? – izrazito črno-bela oz. ponaredek resnice in zgodovine. V njej poskuša prikazati ene (komuniste in partizane) kot izrazite pozitivce, seveda s pomočjo celega arzenala pozitivistične terminologije, druge, njihove žrtve, pa očrniti z različno negativno terminologijo.

Prvi so se uprli okupatorju in njegovemu nasilju, drugi pa so z njim sodelovali (kolaborirali) oz. mu pomagali, zato so prvi tudi te druge skupaj z okupatorjem po Repetovem upravičeno uničevali.

Ta mitologija seveda nima prav nobene zveze z resnico in je brezobziren napad nanjo. Saj danes vsi vemo, kako je bilo v resnici. Eni se pač zaradi zagovora početij svojih očetov (in dedov) in branjenja privilegijev, ki so jih od njih podedovali, zatekajo k pačenju zgodovine in mitologiji. Danes vsi vemo, da so komunisti takoj na začetku izkoristili okupacijo oz. razmere, ki so z njo nastale, ter začeli ubijati svoje politične nasprotnike oz. nosilce tradicionalnih položajev in vrednot. Hkrati so jih na vse mogoče načine klevečali z lažmi, konstrukti in odioznimi oznakami, kot je »večna« kleveta o kolaboriranju z okupatorjem. V resnici so bili prav komunisti izdajalci slovenskega naroda, ker so okupacijo zlorabili za nasilno početje komunistične revolucije, in to v času, ko je slovenski narod vsesplošno ogrožal zunanji sovražnik. Takrat bi potrebovali notranjo ▶

Leta 1946 so s takšnimi pošastmi častili komunistična krvnika Tita in Stalina v Ljubljani.

▶ enotnost (enako leta 1990 in 1991) za varovanje temeljnega nacionalnega interesa, to je žilvenj Slovencev. Namesto tega so komunisti tradicionalni del naroda napadli in uničevali z vsemi mogočimi sredstvi. K temu vedno treba dodati, da so to počeli v pogojih okupacije oz. osnovne nacionalne ogroženosti od nasilnega in sovražnega tujca.

Neskončni konstrukti Zaradi nasilja komunistične revolucije (z umori Vosa in partizanov) so se prizadeti morali odzvati z obrambo in tudi uporom proti temu brezobzirnemu početju

komunistov in njihovih partizanov. Z orožjem so se ob navzočnosti okupacijske sile lahko branili pred tem nasiljem le tako, da so privolili v formalni okupatorjev nadzor. Drugače ni šlo, mimo okupatorja obramba, kaj šele uspešna, ni bila mogoča.

Vse to Božo Repe – pomislimo, da gre za predstojnika katedre za novejšo zgodovino Slovencev na ljubljanski Filozofski fakulteti – v svoji knjigi gladko zamolči. Pa čeprav natanko ve, za kaj je pred 70 leti šlo oz. kaj se je takrat dogajalo. Danes smo o tem »zasuti« z literaturo

(pa pri tem mislim le na tisto kakovostno). To pa pomeni, da je vsa vsebina, ki jo podaja, podrejena konstruiranju zlaganega mita o »narodnoosvobodilnem boju«. Prav vse, kar navaja v knjigi (najrazličnejše partizanske ustanove, vse do »znanstvenega inštituta«, gledališč, bolnic in »sodelovanja« z zavzniki) je samo maska za pokritje strašne resnice o komunističnem partizanstvu. Vse domoljubje mnogih, ki bi brez tega velezločinstva bilo vsega spoštovanja vredno, je ob njem malo vredno. Kaj ti pomaga domoljubje in uporništvu, ko

pa je vse do nerazpoznavnosti prepleteno, dotolčeno in umazano z neizmerno medvojno morijo, sistematičnim ropanjem in neskončnim povojnim nasiljem.

Repe uporablja termin »odporniško« in »osvobodilno gibanje«, kar naj bi bili komunistični partizani. V nasprotju z njimi protirevolucijo ves čas poimenuje »meščanski« protipartizanski ali protikomunistični »tabor«. Vse to so konstrukti, da bi protirevoluciji odvzel čim več verodostojnosti in legitimnosti. Niso bili »meščanski tabor«, saj sta obe besedi tendencioznega značaja.

Šlo je za tradicionalni del naroda. Tudi »tabor« niso bili, saj je šlo za precej različne dele slovenskega naroda kot odraz predvojnega pluralizma oz. demokracije.

Šlo je za obrambo in upor

Še najbolj nesprijemljiva pa sta izraza protipartizanski ali protikomunistični tabor. Pri protirevoluciji je v vsem njenem bistvu šlo za obrambo in upor pred revolucionarnim nasiljem. Zato jo lahko poimenujemo le z izrazi **protirevolucija, vaške straže in domobranci** (JVvD oz. jugoslovanska vojska v domovini je bila majhna, zato malo pomembna skupina). »Protipartizanska« in »protikomunistična« je bila protirevolucija le v posledici, kar pa publicistično (uporaba terminologije) sploh ni pomembno.

Repe uporablja termina državljanska in bratomorna vojna. To je še eno prikrivanje dejstev. Šlo je za komunistično revolucijo in za obrambo pred revolucionarnim nasiljem. S terminom državljanska ali bratomorna vojna razbremenuje revolucionarno stran oz. zabrisuje krivdo za zločine, saj enači obe strani.

Repetova knjiga je »cvetober« zavajajoče in napačne terminologije. Je labodji spev literature iz časov ohranjanja revolucionarnih izročil in pridobitev ter izraba pozicije moči, saj je knjigo izdala daleč največja slovenska založba. **D**

Nadaljevanje prihodnjic